

William Booth generális

Ki törődik velük?

Egyik legutóbbi utamon, amint a kocsim ablakán bámultam kifelé, a körülöttem élő tömegek állapotáról kezdtem el gondolkodni. Gondtalanul éltek az Isten ellen való nyílt és szégyentelen lázadásban, és nem gondoltak az örökkévaló sorsukra. Ahogy kifelé néztem az ablakon, mintha mindnyájukat láttam volna ... emberek millióit körülöttem, akik az élvezeteknek és az ivásnak adták magukat, láttam a táncukat és zenéjüket, ügyeiket és aggodalmaikat, politikájukat és problémáikat. Tudatlanok – sok esetben szándékosan tudatlanok – más esetekben pedig mindent tudnak az igazságról és mégsem törődnek vele. De mindegyikőjük, az egész tömeg, halad az Isten trónja felé, a káromlásaikban és ördöngösségeikben. Amíg elmém ezzel volt elfoglalva, látomást láttam.

Láttam egy sötét és viharos óceánt. Fekete felhők csüngtek felette súlyosan, időnként éles villámok cikáztak keresztül rajtuk, és hangosan mennydörgött, a szelek üvöltöttek, a hullámok felemelkedtek és habzottak, feltornyosultak és aztán széteszlottak, hogy aztán újra felemelkedjenek toronymagasan és újra leomoljanak.

Ebben az óceánban láttam szegény emberek milliárdjait elmerülni és sodródni, kiáltani és sikoltozni, káromkodni, küszködni és süllyedni, és ahogy káromkodtak és sikoltottak, újra felemelkedtek és kiáltottak, és aztán némelyek elsüllyedtek, hogy többé soha ne emelkedjenek a habok fölé.

És láttam ebből a sötét, mérges óceánból egy hatalmas sziklát kiemelkedni, csúcsa kimagaslott messze a sötét felhők fölé, amelyek a viharos óceán felett tornyosultak. A sziklán körös-körül hatalmas párkányt láttam. Örömmel láttam azt, hogy a szegény szenvedők, süllyedő nyomorultak egy része folyamatosan mászott felfelé, alul hagyva a mérges óceánt. És láttam, hogy némelyek azok közül, akik már biztonságban voltak a platformon, segítettek a szegény teremtményeknek, akik még mindig a haragos vizekben próbálták elérni a biztonság helyét.

Ahogy közelebből is megnéztem, láttam, hogy egy része a megmenekülteknek szorgalmasan dolgozott és munkálkodott kötelekkel, létrákkal, csónakokkal és más még hatásosabb eszközökkel azon, hogy a szegény küszködőket kiemelje ebből a tengerből. Itt is ott is voltak néhányan, akik éppenséggel beleugrottak a vízbe, a következményekre való tekintet nélkül, mert annyira vágyakoztak, hogy „megmentség az elveszetteket”. És nehezen tudnám megmondani, melyik tett inkább boldogga: annak a látványa, ahogy a szegény süllyedő emberek felmásztak a sziklákra, elérve a biztonság helyét - vagy azoknak az eltökéltsége és önfeláldozása, akik teljes lényükkel a megmentésükön fáradoztak.

Ahogy tovább figyeltem őket, láttam, hogy a platform lakói elég vegyes társaság volt. Azt értem ez alatt, hogy különféle osztályokba csoportosultak, és különböző örömeikben és munkákban foglalták el magukat. De csak nagyon kis részük látszott azon munkálkodni, hogy az embereket a tengerből kihúzza.

De ami a leginkább zavarba hozott, az az a tény volt, hogy noha mindegyikőjük egykor az óceánból lett kimentve, majdnem mindegyikőjük teljesen megfeledkezett erről. Akárhogy is, úgy látszott, hogy ennek sötétségének és veszélyének emléke többé nem zavarta őket egyáltalán. És ami épp ennyire furcsa és zavarbaejtő volt számomra, az az volt, hogy ezek az emberek láthatóan nem törődtek – nem gyötrődtek – azok miatt az elveszők miatt, akik pontosan a szemeik előtt kínlódtak és süllyedtek el ... pedig sokan közülük a saját férjük, feleségük, lány- vagy fiútestvéreik, sőt, még a saját gyermekeik is voltak.

Ez a megdöbbentő nemtörődömség nem eredhetett tudatlanságból vagy az ismeret hiányából, mivel ott éltek, ahol teljes látványban tárult eléjük az elveszők képe, sőt még beszéltek is róla időnként. Sokan rendszeresen eljártak hogy előadásokat és prédikációkat hallgassanak, amelyekben leírták ezeknek a süllyedő embereknek szörnyű állapotát.

Ahogy már említettem, a platform lakói mindenféle időtöltésekkel és tevékenységekkel voltak teljesen elfoglalva. Némelyek éjjel és nappal elmerültek az üzletükkel és kereskedésükkel kapcsolatos teendőbe, azért, hogy hasznot találjanak, és dobozokban, széfkben és hasonlókban felhalmozgassák a nyereségeiket.

Sokan azzal töltötték az idejüket, hogy szórakoztatták magukat a szikla oldalában nevelt virágokkal, mások szép ruhákat festettek, vagy zenéltek, vagy azzal szórakoztak, hogy különféle stílusban öltöztették fel magukat és körüljártak, hogy csodálják őket. Egyesek főleg evéssel és ivással voltak elfoglalva, mások vitakoztak a szegény süllyedő teremtményekről, akik már megmenekültek.

De ami a leginkább elképesztő volt számomra, hogy a párkányon azok, akiket Ő elhívott, akik hallották az Ő hangját, és érezték, hogy engedelmeskedniük kellene, vagy legalább azt mondták, hogy igen, azok, akik azt vallották hogy nagyon szeretik Őt, és teljesen egyek Vele abban a célban, amit Ő magára vállalt – akik imádták Őt, vagy a hivatásuk volt ezt tenni – azok is annyira el voltak foglalva kereskedésükkel és szolgálataikkal, a pénzgyűjtéssel és örömmel, családjaikkal és köreikkel, vallásukkal és az azokról szóló vitákkal, a kontinensre való utazás előkészületeivel, hogy nem hallgattak a kiáltásra, ami ettől a Csodálatos Lénytől jött ki, aki lement a tengerbe. Mindenesetre, ha hallották is, akkor sem figyeltek rá. Nem foglalkoztatta őket. Így a tömeg ment tovább a szemeik előtt szenvedve, sikoltozva és elsüllyedve a sötétségben.

És akkor láttam valamit, ami még furesábbnak tűnt nekem mindannál is, amit eddig ebben a furesa látomásban láttam. Láttam, hogy ezek közül az emberek közül a platformon, akiket ez a Csodálatos Lény elhívott, hogy jöjjenek és segítsenek Neki nehéz feladatában, hogy megmentse ezen elvesző teremtményeket, még mindig imádkoztak és kiáltottak Hozzá, hogy jöjjön el hozzájuk.

Néhányan azért akarták, hogy Ő eljőjjön, hogy maradjon velük és töltsön időt velük, és adjon erőt, hogy boldogabbak legyenek. Mások azért hívták, hogy különféle kételyeket és kétségeket vegyen el, amik némely hozzájuk írt levélben található igazsággal kapcsolatosak, amiket Ő írt nekik. Mások azt akarták, hogy jöjjön el, hogy még biztonságosabban érezzék magukat a biztos kösziklán, hogy teljesen biztosak legyenek abban, hogy sosem fognak újra lecsúszni róla, bele az óceánba. Sokan azért hívták Őt, hogy adjon nekik bizonyosságot arról, hogy egy napon elmehetnek a szikláról a kontinensre, mert bizony tény, és jól ismert dolog, hogy némelyek olyan könnyelműen jártak a platformon, hogy elvesztették az egyensúlyukat, és újra visszaesek a viharos vizekbe.

Szóval ezek az emberek összejöttek, felmásztak a sziklára, amilyen magasra csak tudtak, és néztek a kontinens felé (azt hitték, hogy a Nagy Lény ott van), kiáltottak: „Jöjj el hozzánk! Gyere, segíts rajtunk!” És mindezek alatt Ő itt volt lent (Szelleme által) a szegény szenvedő, süllyedő teremtmények között a haragos mélységben, karjával körülölelte őket, megpróbálva kihúzni őket, vágyakozva nézett fel, de hiába, azokra akik a sziklán voltak, kiáltva feléjük az Ő hangjával, ami már berekedt a kiáltozástól: „Gyertek énhozzám! Gyertek, és segítetek!”

És akkor az egész megértettem. Elég egyszerű volt. A tenger az élet óceánja volt – az emberiség valóságos, jelenlegi állapota. A villámok Jahveh trónjától elötörő igazságok voltak. A mennydörgés Isten haragjának távoli visszhangja. A sikoltozó, küzdő és agonizáló tömegek a viharos tengerben szegény paráznak, iszákosok, tolvajok, hazugok, káromlók és minden fajta, minden nyelvű és nemzetiségű istentelen emberek voltak.

Oh, milyen fekete tenger volt ez! És milyen tömegei a szegényeknek és gazdagoknak, tudatlanoknak és művelteknek volt ez! Annyira különböztek külső körülményekben és állapotukban, mégis annyira

hasonlóak voltak egy dologban: mindnyájan bűnösök voltak Isten előtt, mindnyájan valamilyen bűn rabjai, bálványok által elkápráztatva, ördögi kívánságok rabszolgái, és mindannyiukon uralkodik a feneketlen verem aljas ördöge.

„Egyformák egy dologban”? Nem, egyformák két dologban is! Nemcsak a gonoszságban, hacsak meg nem menekülnek, hanem egyformák a süllyedésben, süllyedésben... le, le, le... ugyanabba a borzalmas végzetbe. Az a nagy oltalmazó kőszikla a Kálváriát jelképezte, azt a helyet, ahol Jézus meghalt értük. Az emberek, akik azon tartózkodtak, azok, akik megtértek. Ahogy az erejüket, ajándékaikat és idejüket használták, jelképezte azokat az elfoglaltságokat és szórakozásokat, amiket azok művelnek, akik megmenekültek a bűntől és pokoltól, és az Úr Jézus Krisztus követői. Az a maréknyi tüzes, eltökélt ember, akik a saját életüket kockáztatták az elveszők megmentésével, Jézus keresztiének igaz szolgái voltak. A Hatalmas Lény, aki kiáltott nekik a haragos vizekből, az Isten Fia volt, aki „ugyanaz tegnap, ma és mindörökké”, aki ma is küzd és közbenjár hogy megmentse a haldokló tömegeket körülöttünk a borzalmas kárhozattól, és akinek a hangja hallatszott a zene, a gépzaj, az élet zajai felett, ahogy hívta a megmenekülteket, hogy jöjjenek és segítsenek Neki megmenteni a világot.

Barátaim Krisztusban, megmenekültetek a vizekből, a sziklán vagytok. Ő ott van a sötét tengerben és hív téged, hogy jöjj Hozzá és segíts Neki. Elmész? Vizsgáld meg magad. Az élet háborgó tengere telve van bűnhődő tömegekkel, akik minden helyen ott hánykolódnak, ahol csak állsz. Befejezve a látomást, most tényekről szeretnék szólni, olyan tényről, ami éppoly valóságos, mint a Biblia, éppoly valóságos, mint Krisztus, aki a kereszten függött, és éppoly valóságos, mint az ítélet napja lesz, és mint a menny és a pokol, ami azt követni fogja.

Figyelj! Ne tévesszen meg a külső, az emberek és dolgok nem azok, aminek látszanak. Mindenki, aki nem a sziklán van, az a tengerben van! Nézd őket a nagy fehér trón szemszögéből, és milyen látvány tárul így eléd! Jézus Krisztus, Isten Fia, Szelleme által a haldokló tömegek között, küzdve, hogy megmentse őket. És segítségül hív téged, hogy ugorj a tengerbe, és menj pontosan az Ő oldalára, és segíts Neki ebben a szent küzdelemben. Ugrasz? Azaz, odamész az Ő lábaihoz és teljesen rendelkezésére bocsátod magad?

Egy fiatal keresztény hölgy egyszer eljött hozzám, és azt mondta nekem, hogy már egy ideje az Úrnak adta magát, imáit és pénzét, de most az életét akarja Neki adni. Egyenesen a harcba akart menni. Más szavakkal, segíteni akart az Úrnak a tengerben. Mint ahogy egy ember a partról látva egy másikat a vizekben küzdeni, leveszi a ruháit, amelyek akadályoznák az erőfeszítésben, beleugrik a vízbe, hogy megmentse a másikat, fogod-e te, aki még mindig a parton időzöl, gondolkodva, énekelve és imádkozva a szerencsétlen elveszendő lelkekért, félretenni szégyellősegedet, büszkeségedet, az emberek véleménye miatti aggodalmait, a kényelemszeretetedet és minden önző szeretetedet, amely visszatartott oly hosszú ideje, és sietsz a haldokló férfiak és nők sokaságnak a megmentésére?

Sötétnek és veszélyesnek látszik a háborgó tenger? Nem kérdés, hogy az. Nem kétséges, hogy ez az ugrás neked, úgy mint mindenki másnak is, aki megteszi, nehézséget, megvetést és szenvedést fog jelenteni. Számodra talán még többet is ennél. Talán a halált jelenti. Ő, aki hív a tengerből, tudja hogy mit fog jelenteni, és noha tudja, mégis hív téged és örül ha jössz.

Meg kell tenned! Nem tarthatod vissza. Már épp elég hosszú ideig érezted jól magad a kereszténységben. Voltak kellemes érzéseid, szép énekeid, kellemes összejöveteleid, és szép prospektusaid. Sok emberi vidámságban volt részed, sok tapsolásban és dicséretnek kiáltásában, nagyon sok részed volt a mennyből és a földből.

Most menj Isten elé, és mondd el Neki, hogy amennyire csak szükséges velkésztél, hogy hátat fordíts mindezeknek, és hogy hajlandó vagy a többi napjaidat az elvesző sokaság között küzdve tölteni, bármibe is kerül neked.

Meg kell tenned. Azzal a világossággal, amely most az elmédben támad, és a hívással, amely most a füleidben cseng, és a hívó kézzel, amelyet most láatsz a szemeid előtt, nincs más alternatívád. Kötelességed leszállni az átok alatt vergődő tömegekhez. Boldogságod ezután az lesz, hogy részesedsz nyomorukból, kényelmed az lesz, hogy osztozol fájdalmukban, koronád az lesz, hogy segítesz nekik vinni a keresztet, és a menny számodra az lesz, mikor a pokol kapujáig mész értük, hogy megmentsd őket.

Mit teszel hát?

(Ford: Élő Magdolna. 2005. nov.) www.istenigyogyulas.extra.hu